

Opinia Komitetu Regionów „gospodarowanie bioodpadami w unii europejskiej”

(2009/C 211/07)

KOMITET REGIONÓW

- Sugeruje, żeby na szczeblu państw członkowskich określać środki i ograniczenia dotyczące gospodarowania bioodpadami. Właściwe organy, którymi w państwach członkowskich są władze lokalne i regionalne, powinny mieć swobodę wyboru metod przetwarzania odpadów dostosowanych do lokalnych potrzeb, bezpiecznych dla środowiska i skutecznych.
- Podkreśla, że nadrzędnym celem jest zapobieganie powstawaniu bioodpadów. Sugeruje, aby podejmować działania w celu podnoszenia świadomości, ograniczania ilości wyrzucanej żywności, popierania perspektywicznego planowania urbanistycznego, koncepcji „sprytnego ogrodnika” i kompostowania w gospodarstwach domowych, a także, aby uwzględnić zamówienia publiczne jako ważne narzędzie osiągnięcia tych celów.
- Uważa, że działania krajowe na rzecz ograniczenia ilości bioodpadów deponowanych na składowiskach powyżej limitu wyznaczonego przez UE oraz inwestycje w infrastrukturę mogą przyspieszyć przejście od deponowania ku innym, bardziej ekologicznym metodom gospodarowania bioodpadami.
- Wzywa do selektywnej zbiórki bioodpadów, częściowo jako sposobu zagwarantowania jakości. Forma zbiórki bioodpadów powinna być określana zgodnie z warunkami lokalnymi i wprowadzana w państwach członkowskich jako jedno z wielu rozwiązań dotyczących rozwoju gospodarowania bioodpadami.
- Uważa, że formę i ramy celów selektywnej zbiórki i przetwarzania trzeba określać na szczeblu UE, przy czym każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość wytyczania własnych celów w oparciu o swoje uwarunkowania i potrzeby. Cele nielegislacyjne określone na szczeblu UE powinny być progresywne, ponieważ produkcja nawozów wymaga zapewnienia określonej jakości przy postępowaniu z bioodpadami. W przypadku substancji zagrażających środowisku i zdrowiu ludzkiemu normy jakości dotyczące kompostu i podobnych produktów z bioodpadów powinny obowiązywać jednolicie w całej UE.

Sprawozdawca: Mona-Lisa NORRMAN (SE/PSE), członek rady regionu Jämtland

Dokument źródłowy:

Zielona księga w sprawie gospodarowania bioodpadami w Unii Europejskiej

COM(2008) 811 wersja ostateczna

I. ZALECENIA POLITYCZNE KOMITETU REGIONÓW

UWAGI OGÓLNE

Komitet regionów

1. Z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę i zawarte w niej ogólne dążenie do przecięcia współzależności między wzrostem gospodarczym a rosnącą ilością odpadów w Unii Europejskiej. Jest to także ważnym celem strategii zrównoważonego rozwoju UE, która zmierza do pogodzenia wysokich standardów ochrony środowiska i spójności społecznej z trwałym i dynamicznym rozwojem gospodarki.

2. Stwierdza, że wytwarzanie odpadów i gospodarowanie nimi stanowi problem dla środowiska i zdrowia w Unii Europejskiej i na całym świecie, dotyczący bezpośrednio władz lokalnych i regionalnych jako podmiotów odpowiedzialnych za te kwestie i ogólną organizację działań w tym zakresie. Ponadto zauważa, że wszystkie podmioty zajmujące się gospodarowaniem odpadami ponoszą odpowiedzialność za zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzi. Gospodarowanie odpadami stanowi zatem usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 TWE.

3. Stwierdza, że nadrzędnym celem jest jak najdalej idące zapobieganie powstawaniu bioodpadów. Instytucje UE oraz państwa członkowskie muszą zadbać o to, by ten leżący w interesie ogólnym cel był realizowany zgodnie z art. 16 TWE.

4. Stwierdza, że transport odpadów ma znaczny udział w ogólnym natężeniu ruchu w UE, co stwarza problem w zakresie klimatu i wymaga podjęcia działań. Dlatego też gospodarowanie bioodpadami powinno odbywać się zgodnie z zawartą w art. 174 ust. 2 TWE zasadą, by szkody dla środowiska naprawiać w pierwszym rzędzie u źródła. Zatem przy gospodarowaniu bioodpadami trzeba uwzględnić także aspekty związane z transportem i infrastrukturą. Ważnym instrumentem w tych działaniach są plany gospodarki odpadami, które należy przygotowywać zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów.

5. Zauważa, że zielona księga porusza wiele różnych dziedzin polityki: od odpadów, klimatu, energii, transportu, przez rolnictwo, konsumpcję i produkcję żywności, aż po konkurencję i swobodę przepływu towarów. Komitet zakłada, że w rozwoju działań dotyczących gospodarowania odpadami Komisja kieruje się art. 6 TWE i w poszczególnych dziedzinach polityki związanych z gospodarowaniem bioodpadami bierze pod uwagę wymogi ochrony środowiska naturalnego.

6. Uznaje za ważne wspieranie rozwoju przede wszystkim lokalnych rynków bioodpadów. Bioodpady powinny być traktowane jako cenny surowiec naturalny służący do produkcji

kompostu, który ma zasadnicze znaczenie dla utrzymania produktywności gleby, dla zmniejszenia zużycia energochłonnych w produkcji nawozów sztucznych oraz dla zwiększenia zdolności gleby do zatrzymywania wody (a przez to dla ograniczenia spływu powierzchniowego i powodzi). Zdaniem KR-u rynek bioodpadów powinien odpowiadać zasadom zapisanym w traktacie, a w szczególności zasadzie ostrożności, zasadzie działania zapobiegawczego i zasadzie „zanieczyszczający płaci”. Jest to ważny warunek dla tego, by przyszłe wnioski Komisji dotyczące gospodarowania bioodpadami odpowiadały oczekiwaniom obywateli i ich wymaganiom dotyczącym wiarygodnego działania w kwestii odpadów. Rynek bioodpadów musi być dalej rozwijany i analizowany, tak by z perspektywy krajowej i z perspektywy UE nie był on ani nadmiernie, ani zbyt słabo uregulowany. Ważne narzędzie stanowią tu krajowe plany gospodarki odpadami.

7. Podziela zdanie Komisji, że właściwe organy w państwach członkowskich powinny mieć możliwość wyboru metod przetwarzania odpadów odpowiednio do lokalnych i regionalnych warunków. Jest to ważny wymóg pozwalający na opracowanie dostosowanych do lokalnych warunków, przyjaznych dla środowiska i efektywnych metod przetwarzania bioodpadów. Trzeba uwzględnić między innymi następujące ważne czynniki: klimat, geologia, warunki glebowe, popyt na kompost, energia, gęstość zaludnienia, ilość odpadów, warunki fizyczne, takie jak np. infrastruktura, zaangażowanie społeczności lokalnej oraz płynny dialog odpowiedzialnych organów z innymi podmiotami, a zwłaszcza z obywatelami. W tej dziedzinie wyraźnie widać, że zasada pomocniczości, zasada samorządu lokalnego i zasada „zbliżenia do obywateli” odgrywają ważną rolę w realizacji celów UE.

8. Zwraca uwagę na to, że definicja bioodpadów w zielonej księdze jest zgodna z ich definicją podaną w art. 3 ust. 4 dyrektywy w sprawie odpadów. KR podziela wątpliwości Komisji co do zbyt szerokiej definicji bioodpadów, która mogłaby utrudnić zapobieganie powstawaniu odpadów i efektywniejsze gospodarowanie bioodpadami. Komitet wzywa Komisję, by przeprowadziła ocenę skutków w odniesieniu do definicji proponowanej w zielonej księdze.

9. Przypomina Komisji, że rozbudowa infrastruktury dla gospodarowania m.in. bioodpadami stanowi wyzwanie zarówno dla podmiotów publicznych, jak i dla podmiotów prywatnych. Solidne plany gospodarki odpadami ustalone przez władze krajowe, regionalne i lokalne są instrumentem służącym tworzeniu skutecznej infrastruktury gospodarowania odpadami. Ważne jest, by plany te były uzgodnione z innymi publicznymi planami. Plany gospodarki odpadami mogłyby także być wykorzystywane jako narzędzie monitorowania gospodarowania odpadami w państwach członkowskich oraz jako narzędzie wymiany doświadczeń.

10. Jest zdania, że w celu opracowywania dostosowanych do lokalnych warunków, przyjaznych dla środowiska i efektywnych metod przetwarzania bioodpadów konieczne jest wsparcie finansowe i większe inwestycje w B+R. Komitet opowiada się za finansowaniem ze strony UE dla rozwoju dostosowanej do lokalnych warunków infrastruktury i rynków zrównoważonego gospodarowania bioodpadami. Unijnemu finansowaniu w tej dziedzinie muszą towarzyszyć analizy porównawcze i odpowiednie badania oraz musi ono odpowiadać zasadom społeczno-gospodarczym.

Uwagi dotyczące inicjatywy komisji

Pytanie 1: Zapobieganie powstawaniu odpadów

11. Zauważa, że znaczne ilości bioodpadów – mieszczących się w zakresie definicji podanej w zielonej księdze – powstają w wyniku produkcji żywności i jej konsumpcji przez społeczeństwo. W Wielkiej Brytanii wyrzuca się nawet do 35 % wszystkich zakupionych artykułów spożywczych. Na dokonywane zakupy coraz większy wpływ mają trendy – produkuje się „fast food” oraz dania gotowe i półprodukty, kupuje się żywność w dużych ilościach, aby zaoszczędzić czas i pieniądze. Komitet opowiada się za prowadzeniem kampanii informacyjnych, aby uwrażliwić zarówno producentów, jak i konsumentów na powiązania między konsumpcją, produkcją, kosztami, odpadami, środowiskiem i zdrowiem. Należy pracować nad tym, by w przemyśle spożywczym, handlu, sektorze restauracyjnym, służbie zdrowia, szkołach itd. wyrzucano mniej żywności. Komitet zaleca nasilenie działań badawczo-rozwojowych w dziedzinie zrównoważonej produkcji i konsumpcji.

12. Wzywa, by naświetlić i podkreślić związek między prawodawstwem UE, wsparciem finansowym i strategiami politycznymi w dziedzinie rolnictwa i żywności i w dziedzinie produkcji bioodpadów.

13. Sądzi, że w zrównoważonym rozwoju miast ważnym aspektem jest perspektywiczne planowanie urbanistyczne pozwalające stworzyć warunki dla zrównoważonej konsumpcji i produkcji. Jako przykład może posłużyć zwiększenie ilości sklepów spożywczych na obszarach mieszkalnych, zamiast lokowania ich poza tymi obszarami. Planowanie urbanistyczne oparte w większym stopniu na małej skali sprzyja bardziej zrównoważonym zwyczajom zakupowym i stanowiłoby zatem także wkład w zapobieganie powstawaniu odpadów.

14. Jest zdania, że należy rozwijać koncepcję „sprytnego ogrodnika” (ang. smart gardening) i wspierać badania i rozwój w tej dziedzinie. Lokalne kompostowanie odpadów powstających w związku z pielęgnowaniem ogrodów, parków i terenów zielonych ogranicza transport odpadów, pozwala podnieść jakość i czyni gospodarowanie bioodpadami bezpieczniejszym. Należy w miarę możliwości zachęcać do kompostowania w gospodarstwach domowych, aby tworzyć w ten sposób lokalne obiegi bioodpadów, ale także aby wspierać i wykorzystywać zaangażowanie obywateli.

15. Zwraca uwagę na to, że zamówienia publiczne, które bądź co bądź odpowiadają 14 % PKB Unii Europejskiej, stanowią ważne narzędzie zapobiegania powstawaniu odpadów. Należy podjąć odpowiednie inicjatywy, aby rozwinąć dialog między sektorem publicznym a producentami towarów i usług, które wiążą się z produkcją bioodpadów i gospodarowaniem nimi.

Należy dalej rozwijać zamówienia publiczne na wyposażenie techniczne w sektorze spożywczym, tak by produkty i usługi mogły być tworzone we współpracy między producentami a konsumentami.

Pytanie 2: Ograniczenie ilości odpadów ulegających biodegradacji, którą można deponować na składowiskach

16. KR zauważa, że samorzady lokalne i regionalne dokonały znacznych inwestycji finansowych i opracowały towarzyszące długofalowe strategie i partnerstwa, aby sprostać wymaganiom środowiskowym UE, a zwłaszcza dyrektywie w sprawie składowania odpadów (1999/31/WE). Aby nie zaprzepaścić tych inwestycji, należy uwzględnić je w rozważaniach na temat przyszłych inicjatyw dotyczących bioodpadów.

17. Przypomina, że 27 państw członkowskich cechuje duża różnorodność uwarunkowań administracyjnych, politycznych, gospodarczych, geograficznych i klimatycznych. Dlatego rozsądne wydaje się, by rozwiązania dotyczące ewentualnych ograniczeń i działań związanych z gospodarowaniem bioodpadami były określane na szczeblu państw członkowskich.

18. Stwierdza, że niezależnie od tego, czy państwa członkowskie zdecydują się na odzyskiwanie materii organicznej poprzez kompostowanie, fermentację beztlenową, produkcję biogazu czy spalanie bioodpadów, i niezależnie od tego, czy działania takie prowadzone będą przez podmioty prywatne czy publiczne, będzie to obciążeniem dla finansów publicznych w związku z inwestycjami kapitałowymi lub wysokimi płatnościami za gospodarowanie odpadami.

19. Stwierdza, że na szczeblu krajowym zebrano dobre doświadczenia związane z uregulowaniami prawnymi dotyczącymi ograniczenia składowania bioodpadów wychodzącymi poza limity określone w unijnej dyrektywie w sprawie składowania odpadów. W Szwecji od 2002 r. obowiązuje zakaz deponowania odpadów palnych, a od 2005 r. odpadów organicznych. Przepisy te doprowadziły do znacznego zmniejszenia składowania bioodpadów, które teraz w większym stopniu przetwarzane są metodami znajdującymi się na wyższych poziomach hierarchii postępowania z odpadami.

20. Podkreśla, iż można sądzić, że podejmowane przez poszczególne państwa członkowskie działania na rzecz ograniczenia deponowania bioodpadów na składowiskach oraz inwestycje w infrastrukturę mogą przyspieszyć przejście od deponowania ku innym, bardziej ekologicznym metodom gospodarowania bioodpadami. Kraje o najlepszych uwarunkowaniach administracyjnych, politycznych i gospodarczych mają dobrą bazę do przeprowadzenia takiej zmiany, natomiast inne kraje będą prawdopodobnie potrzebowały wsparcia. Aby osiągnąć taką zmianę, UE musi zapewnić, by władze odpowiedzialne za gospodarowanie bioodpadami, które stanowią usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, mogły w razie potrzeby inwestować we własne instalacje bez utrudnień ze strony reguł konkurencji i rynku wewnętrznego UE. Uważa ponadto, że należy ustanowić dodatkowe środki mające na celu ograniczenie ilości deponowanych odpadów poprzez zmniejszenie ilości materii organicznej podlegającej szybkiej fermentacji pośród deponowanych odpadów i wprowadzenie wymogu utrzymania jej na stabilnym poziomie bądź należy przyjąć

środki gospodarcze karzące za deponowanie odpadów (pobieranie opłat za ilość zdeponowanych odpadów).

Pytanie 3: Metody przetwarzania bioodpadów

21. Stwierdza, że zapotrzebowanie na energię i ciepło, odzyskiwanie składników odżywczych przez kompostowanie oraz produkcja biogazu muszą odpowiadać lokalnym uwarunkowaniom. Dlatego też wybór metod przetwarzania bioodpadów musi odbywać się na poziomie lokalnym lub regionalnym.

22. Podkreśla, że odpowiedzialne organy – w wielu państwach członkowskich są to władze lokalne i regionalne – muszą zgodnie ze swymi kompetencjami planować gospodarowanie odpadami i wybierać najbardziej odpowiednie metody. Należy im więc udostępnić środki prawne i finansowe, które umożliwią realizację planów dotyczących tych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Ustalenia w zakresie konkurencji czy rynku wewnętrznego nie mogą blokować decyzji o współpracy regionalnej lub współpracy z podmiotami prywatnymi. Zadaniem Komisji jest właściwe wyważenie swobody przepływu towarów i problematyki ochrony środowiska naturalnego i klimatu. Zasada ostrożności, zasada działania zapobiegawczego i zasada „zanieczyszczający płaci” powinny stanowić podstawę dla ewentualnego wniosku Komisji dotyczącego tej dziedziny. Przy tym ważnym instrumentem w przygotowywaniu kompleksowej podstawy dla procesu decyzyjnego jest analiza cyklu życia.

23. Podkreśla, że ambitne cele UE związane z klimatem sprawiają, że konieczne jest opracowanie nowoczesnych technik pozyskiwania i produkcji energii odnawialnej. Produkcja biogazu z bioodpadów zmniejsza ich składowanie. Aby biogaz pozyskiwany z bioodpadów mógł w pełni stać się zrównoważonym źródłem energii na szczeblu lokalnym, musi być produkowany w wystarczających ilościach i musi być możliwa jego efektywna dystrybucja.

24. Zwraca uwagę na to, że istnieją jeszcze ogromne niewykorzystane możliwości ograniczania emisji gazów cieplarnianych w lokalnym transporcie. Wpływ mają na to m.in. ostrzejsze wymagania dotyczące ekologii przy zamówieniach publicznych. Biogaz jest elementem tego potencjału i może być wykorzystany w następujących dziedzinach:

- transport publiczny z wykorzystaniem napędzanych biogazem, efektywnych energetycznie pojazdów,
- napędzane biogazem pojazdy transportowe i maszyny,
- wspólne użytkowanie pojazdów na biogaz (ang. carpooling),
- taksówki na biogaz.

25. Stwierdza, że wybór metody przetwarzania bioodpadów, które nie lądują na składowiskach, wymaga konsekwentnego stosowania analiz cyklu życia. Istnieje w związku z tym potrzeba rozwijania tych metod i dostosowania ich do odpowiednich zagadnień.

Pytanie 4: Odzysk energii z bioodpadów

26. Uważa, że ważnym warunkiem wstępnym dla uznania spalania bioodpadów za możliwą opcję w hierarchii postępowania z odpadami jest, by było ono połączone z odzyskiwaniem energii. Spalanie bioodpadów jest alternatywą dla produkcji nawozów przede wszystkim wtedy, gdy nie ma możliwości zagwarantowania jakości bioodpadów, tzn. w wypadku odpadów, które nie zostały zebrane w selektywny sposób i które wciąż zawierają bioodpady.

27. Chciałby zwrócić uwagę na to, że w wielu państwach członkowskich istnieje rozległa lokalna infrastruktura dla dystrybucji ciepła, np. powstającego przy spalaniu odpadów. Infrastruktura ta jest rozbudowywana, by dotrzymać kroku wzrostowi potrzeb w zakresie ogrzewania, chłodzenia i elektryczności, oraz w związku z coraz większą ilością odpadów.

Pytanie 5: Recykling bioodpadów

28. Jest zdania, że określenie celów dotyczących selektywnego zbierania i przetwarzania poszczególnych frakcji odpadów sprzyja rozwojowi korzystnych z punktu widzenia ochrony środowiska tendencji, m.in. w zakresie gospodarowania bioodpadami. Formę i ramy tych celów trzeba określać na szczeblu UE, przy czym każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość wytyczania własnych celów w oparciu o lokalne, regionalne i krajowe uwarunkowania i potrzeby. Cele nielegislacyjne określone na szczeblu UE powinny być progresywne, ponieważ produkcja nawozów wymaga zapewnienia określonej jakości przy postępowaniu z bioodpadami. Jest to możliwe tylko wtedy, gdy dokona się selekcji surowców do produkcji nawozów, to znaczy przeprowadzi się selektywną zbiórkę bioodpadów. Na opracowanie i wdrożenie odpowiedniej technologii i logistyki potrzeba czasu i konieczne są działania badawczo-rozwojowe zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym.

29. Uważa, że mając na celu ochronę zdrowia ludzi, należy w odniesieniu do przetwarzania i wykorzystywania bioodpadów na pierwszym miejscu postawić zasadę ostrożności, a to ze względu na możliwość ich pośredniego powrotu do łańcucha żywnościowego lub do łańcucha przetwarzania żywności, a także możliwość ich wykorzystania w importowanych produktach żywnościowych i paszach.

30. Podkreśla, że potrzeby w zakresie nawożenia gruntów rolnych różnią się w poszczególnych krajach w zależności od warunków geologicznych, typu gleby i sposobu użytkowania. Przy gospodarowaniu bioodpadami trzeba zatem mieć na uwadze lokalne i regionalne uwarunkowania i potrzeby.

31. Uznaje za sensowne, by połączyć produkcję nawozów i biogazu poprzez stosowanie jako nawozu pozostałości z produkcji biogazu. Jako surowiec do produkcji nawozów lub biogazu można by wykorzystywać nie tylko substancje zdefiniowane w zielonej księdze jako bioodpady, ale także roślinne odpady z leśnictwa i odpady rolnicze, takie jak odchody, osady ściekowe oraz inne odpady ulegające biodegradacji, np. włókna naturalne, papier czy odpady drewna. Chciałby podkreślić, że w zintegrowanym gospodarowaniu wszystkimi rodzajami

bioodpadów ważne jest, by stosować podejście systemowe i kompleksowe, obejmujące wszystkie aspekty zrównoważonego rozwoju.

Pytanie 6: Poprawa stosowania kompostu/odpadu przefermentowanego

32. Wzywa do selektywnej zbiórki bioodpadów, tak by możliwe było m.in. zagwarantowanie ich jakości. Forma zbiórki bioodpadów powinna jednak być określana zgodnie z warunkami lokalnymi i wprowadzana w państwach członkowskich jako jedno z wielu rozwiązań dotyczących rozwoju gospodarowania bioodpadami.

33. Uważa, że w wypadku, gdy gleba wymaga zwiększenia zawartości materii organicznej w celu poprawy żyzności, najbardziej odpowiednim sposobem zagospodarowania bioodpadów jest selektywna zbiórka, a następnie przetwarzanie z zastosowaniem procesu fermentacji beztlenowej i kompostowania odpadu pofermentacyjnego lub innych procesów, w wyniku czego otrzymuje się wysokiej jakości kompost, wykorzystując tym samym bioodpady w sposób materiałowy i energetyczny.

34. Zwraca uwagę na to, że główne przyczyny niewykorzystywania bioodpadów jako nawozu wiążą się z gwarantowaniem jakości bioodpadów. Dalszym ważnym aspektem jest dostrzeżenie przez obywateli/konsumentów konieczności istnienia dobrze funkcjonującego obiegu substancji i wynikających stąd szans.

35. Jest zdania, że w przypadku substancji zagrażających środowisku i zdrowiu ludzkiemu normy jakości dotyczące kompostu i podobnych produktów z bioodpadów powinny obowiązywać jednolicie w całej UE. Należy także uwzględnić obszar stosowania kompostu i podobnych produktów oraz charakter gleby, na której się je rozprowadza, a także ich ilość i stężenie. Może to oznaczać, że gleby, na której ma być stosowany kompost i podobne produkty, muszą zostać odpowiednio sklasyfikowane.

Normy jakości dla produktów pochodzących z bioodpadów można podzielić na dwie kategorie:

- produkty pochodzące z bioodpadów rozprowadzane na glebach przeznaczonych do produkcji żywności,
- produkty pochodzące z bioodpadów rozprowadzane w parkach, na terenach zielonych i glebach leśnych.

36. Zauważa, że jednym ze sposobów promocji stosowania bioodpadów jako nawozów może być podawanie składu bioodpadów, zwłaszcza w odniesieniu do zawartości niektórych komponentów, takich jak mull czy składniki odżywcze.

37. Stwierdza, że głównym argumentem przytaczanym na korzyść stosowania kompostu do poprawy jakości gleby jest konieczność wprowadzenia do gruntów ornych i o innym przeznaczeniu roślinnych substancji odżywczych. Potrzeby i warunki w poszczególnych państwach członkowskich są jednak w tym względzie zróżnicowane. Dlatego też ważne jest, by podstawą do decyzji o tym, czy wprowadzać bioodpady o zagwarantowanej jakości do gruntów ornych i gruntów o innym przeznaczeniu, czy też raczej produkować energię w wyniku spalania, muszą być lokalne potrzeby i uwarunkowania.

Pytanie 7: Ramy regulacyjne dotyczące norm operacyjnych dla zakładów

38. Zaleca, by wymagania dotyczące instalacji prowadzących przetwarzanie bioodpadów odpowiadały obowiązującym normom ochrony środowiska oraz były dostosowane do lokalnych i regionalnych potrzeb i warunków.

Pytanie 8: Zalety i wady dalszego rozwijania różnych technik przetwarzania bioodpadów

39. Jest zdania, że zbadanie zalet i wad różnych technik przetwarzania bioodpadów, a zwłaszcza opracowywanie nowych technik przetwarzania, wymaga dalszych działań w dziedzinie badań i rozwoju. Badania powinny dotyczyć wszystkich aspektów przetwarzania bioodpadów – od konsumpcji i produkcji, po technikę i nieszkodliwość dla środowiska.

Bruksela, 18 czerwca 2009 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE